

ge, at han deler amerikanernes bekymring, når det gælder slyngelstater, eller som forsvarsministeren blev citeret for i Jyllands-Posten den 3. december 1999: Det er da svært at forklare, hvorfor man ikke skal beskytte sig imod trusler. Her vil et missilforsvar blot være et af elementerne, men dets muligheder bør undersøges.

I Venstre har vi den klare opfattelse, at NMD-systemet ikke vil svække amerikanske forsvarsforpligtelser over for NATO, og med hensyn til Rusland er der jo ifølge den amerikanske forsvarsminister Cohen ingen fornødt i de russiske synspunkter som et modsvar til NMD-systemet, nemlig at man vil øge de offensive styrker. Det er jo netop ikke et system, der er rettet mod russiske styrker, og det vil ikke være virksomt over for det samlede russiske missilarsenal, man har der, og den strategiske balance i Europa vil blive opretholdt, samtidig med at vi øger den generelle sikkerhed i USA og i Europa.

Det er vigtigt at påpege, at beslutningen – som udenrigsministeren var inde på – om etableringen af systemet jo slet ikke er truffet endnu, og der blev redegjort for de fire faktorer, der spiller ind. Det er jeg enig i. Der er lang vej endnu til, at beslutningen bliver truffet, og strengt taget kan man sige, at til den tid kunne vi så forholde os til det.

Amerikanerne tiltrådte jo ABM-traktaten i 1972 sammen med Sovjet, og jeg har forstået, at der fra amerikansk side er indstilling om at efterleve traktaten, men man ønsker nogle ændringer, der tager hensyn til det nye trusselsbillede og den ændrede sikkerhedspolitiske situation.

Venstre lægger vægt på, at man gør mest muligt under disse forhandlinger for at påvirke russerne. Der må bruges betydelige kræfter herpå. Men man kan komme i en situation, hvor russerne simpelt hen blokerer for videre forhandlinger, og hvor USA alligevel vælger at gå videre med at etablere NMD-systemet, der så kan involvere Thule. Her lægger vi i Venstre – som jeg har forstået at regeringen også gør det – meget, meget stor vægt på, at Grønland i videst muligt omfang inddrages i forhandlingerne i det omfang, Thule måtte komme ind i billedet.

Men jeg kan sige det ligeud: Vi ligger ikke under for refleksudløst skepsis over for det her amerikanske forsvarsinitiativ. Vi vil ikke hensesættes til fodnoteperioden, som om der intet er sket, eller til den samme antiamerikanisme, vi

dengang oplevede. USA er vores mest trofaste allierede. De er kommet os til undsætning i to verdenskrige, og de har i det sidste årti trukket 85 pct. af læsset, om man så må sige, for at sikre freden, om end den er skrøbelig, på Balkan.

Det vil være i strid med Venstres holdning, hvis vi i en situation som den, man nu er i, skulle lægge vores mest trofaste allierede hindringer i vejen for at udnytte et system, der skal tjene til USA's eget forsvar. Det gør vi ikke.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

To spørgsmål:

Hr. Jensby kan ikke forestille sig, at USA vil angribe Rusland. Nu er det ikke så interessant, hvad hr. Jensby mener. Det interessante er, hvad russerne selv mener, og vil hr. Jensby ikke medgive, at i og med, at man opbygger det her, så ligger der nogle fantastiske argumenter for de dele af det russiske militær og det russiske samfund, der ønsker at gå med i en ny atomoprustning, til faktisk at gå med i en sådan udvikling?

For det andet må jeg forstå hr. Jensby sådan, og jeg vil godt have det bekræftet, at det er Venstres opfattelse, at det ville være i orden, at USA blæser på ABM-traktaten. Hr. Jensbys tale kunne ikke forstås anderledes, end at partiet Venstre, som gerne vil have regeringsmagten her i Danmark, som forsøger at fremstå som et ansvarligt parti, siger: Når det drejer sig om internationale aftaler, så er det fuldstændig ligegyldigt; dem kan vi bare blæse på.

At der er useriøse kræfter i den amerikanske diskussion, der gør sådan, det er jeg med på. Men vil partiet Venstre, Danmarks liberale parti, virkelig stå fadder til et sådant anarki i det internationale samfund? Det overrasker mig virkelig.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det, jeg forsøgte at beskrive i november, var, hvordan situationen opfattes i Rusland. NATO-udvidelsen blev naturligvis brugt af nationalistiske kræfter til at påvise, hvordan Vesten stadig væk forsøger at lægge militært pres på Rusland. De diskussioner i Rusland førte for nylig til en skærpelse af den russiske atomstrategi – det vil jeg godt spørge hr. Jensby om han er opmærksom på – sådan at Rusland nu har samme aggressive atomstrategi som USA og NATO.